

P. b. b.

VĚSTNÍK

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku

Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXIX.

Vídeň, prosinec 1982

Číslo 10-12.

PRAHA V ZIMĚ: VALDŠTEJNSKÁ ULICE

Ze života sv. Františka z Assisi

+++++

Byly to bouřlivé časy před 800 lety! Jedno město bylo proti druhému. Králové a knížata se vzájemně potírali. Králové se podzvedli proti papeži a papež bojoval proti králům a knížatům. Doba 13. století se vyznačovala silnými protichůdnými tendencemi. Navíc, církevní pořádek byl velmi těžce porušen waldenským a albigenským kacířstvím. Všude panoval zmatek, bezpráví. I křesťané byli desorientováni. Tvořily se různé skupiny, které se vzájemně potíraly. Na jedné straně velmoži a panstvo vedli nezřízený život - na druhé straně větší část lidí žila v chudobě, porobě, odvislá od panských choutek. V této době, v roce 1182, se bohatému obchodníkovi Petru Bernardone v Assisi, městečku v střední Itálii, narodil syn Jan, jehož otec z lásky ke své ženě francouzského původu jmenovala volal Francesco. Když syn dorůstal, stal se hvězdou tamnější mladé bohaté generace. Jeho touha po vojenské kariéře a získání rytířského titulu ho zavedla dobrovolně do války, která zuřila mezi Assisi a Perugií.

Jeho plány se neměly uskutečnit. Bůh měl s ním jiné úmysly a vedl ho tam, kde ho chtěl mít. Tak se bouřlivý mladík dostává do zajetí a onemocní. To byla pro Františka doba přemýšlení o smyslu života. Tak přichází stále více k poznání, že má zanechat dřívější rozmařilý život bohatého mladíka, obrátit se k Bohu a zasvětit svůj další život z lásky ke Kristu chudým, opuštěným a nemocným.

V roce 1206 přerušuje styk se svojí rodinou, odkládá bohatý šat, který háže k nohám svého překvapeného otce, obléká jednoduchý háv z pytlůviny a dává se do služeb chudých a nemocných. Jeho okolí a soukmenovci viděli v něm pouze člověka, který pozbyl veškerý rozum. Litovali jej a odvrátili se od něho.

Duch Boží však vane, kde chce. V roce 1209 přicházejí k němu někteří z jeho bývalých kamarádů, s kterými hýřil a rozhazoval jmění svých rodičů. Tito vedeni sv. Františkem začali vést život v naprosté chudobě a věnovali veškeré své síly vyšším hodnotám - službě Bohu a svým bližním.

S prvními spolubratry odchází František do Říma k papeži Innocenci III. a předkládá mu svůj plán a prosí o prosí o požehnání pro sebe i své druhy a o povolení hlásat a šířit

slovo Boží. On sám nebyl ochoten přijmout reguli sv. Benedikta nebo jinou. To pak byl důvod, proč papež neuznal jeho řád. Tento uznal teprve v roce 1223 papež Honorius III. František vidí svoje poslání ne pouze v oslavování Božské majestátnosti, nýbrž svůj hlavní úkol vidí v účinném prožívání lásky.

Následování Krista pro něho znamená odevzdat se Bohu, což je podmíněno odevzdaností k svým spluobčanům. František i jeho spolubratři provádějí následování Krista důsledně až do posledního bodu svých předsevzetí.

Tak jako Kristus po dobu svého působení neměl trvalé bydliště, tak i František i jeho bratři nestavěli kláštery, ale žili pod širým nebem nebo ve slujích. Pouze pro kuchyň a refektář si postavili domek, zhotovený ze dřeva.

Kristus se v první řadě obracel k chudým a nemocným, tak i sv. František viděl svůj prvořadý úkol v péči o malomocné a chudé. Z toho důvodu zřizovali františkáni - nebo jak se sami nazývali: fratres minores - menší bratři -- svoje domy na okraji měst, kde byli nablízku svým potřebným bratrům a sestrám. Jejich snaha byla pomoci nemocným a vyvrženým z lidské společnosti a mírnit jejich chudobu. Na druhé straně však pranýřovali rozmařilý život bohatých.

František a jeho bratři se snažili urovnávat rozpory a zamezit válečným rozepřím. - František sám káže v roce 1218 před papežem a kardinály a kritizuje poměry v papežské kurii. V roce 1219 podniká dalekou cestu až do Egypta, káže před křižovníky a sultánem a dokazuje, že Bůh miluje všechny lidi a prosí, aby přestali válčit, vraždit a plenit a uzavřeli mír.

Sv. František měl zvláštní zálibu v památce na narození Ježíše Krista. V roce 1223 nechal postavit vlase jesličky se vším, co k nim patří: seno, osel a kráva. Naproti tomu stojí v jeho životě důsledné následování Krista pronásledovaného a ukřižovaného.

Jeho sebezapírání z lásky k Bohu a bližnímu neznalo meze. Za tuto nesmírnou oddanost a lásku k Bohu a bližnímu byl Bohem odměněn již zde na zemi. V době, kdy jeho řád čítá skoro 40.000 členů, obdržel od Boha zvláštní milost jako důkaz spojení s Bohem a pravosti jeho poslání: patero ran Kristových.

Sv. František na sklonku svého života oslepl. Ještě před smrtí diktoval svému spolubratru Leovi chvalo zpěv o slunci a velebení Božského stvoření.

3v. František umírá v předvečer 3. října 1226 v blízkosti svého rodného města Assisi tam, kde započal svůj nový život v pokání. -- František z Assisi nebyl hluchý k slovu Božímu, on nejen uposlechl hlasu Božího, ale s radostí a dobrovolně přijal poselství míru. Tak se stal hlasatelem míru. Mír je ale víc než složit zbraně. Mír je zaujmout odstup od toho, co lidi rozděluje, vzdát se moci, bohatství a panování. Mír je odstranit násilí a studené války. Mír znamená bratrství, které nezná hranice. Mír znamená pevný svazek mezi národy. Mír je, když si dělíme chléb s potřebnými, když se obětujeme pro druhé, když vštěpujeme důvěru těm, kteří klesají pod tíhou svého života. Pouze tam kde středem života je láska - tam je Bůh - poněvadž Bůh je nejvyšší láska sama. J.Dunajský

Štěstí a radost

Dnešní křesťané předhazují věřícím dřívější doby, že oslavovali jednostranně utrpení. Aby dosvědčili svoje tvrzení, spočítali slova, která se dříve vyskytovala v kázáních. Zjistili, že výrazy jako: utrpení, nemoc, bída, hlad, kříž, hřích a vina se vyslovovala mnohem častěji než slova společenství, láska, štěstí, mír, jednotu, radost, království Boží. Což jistě souhlasí.

Míní-li ale někdo proto, že včerejší křesťané byli nešťastnější než křesťané dneška, pak se mýlí. Nedávno pravil kdosi, že je mu líto dnešní mládeže, která se neumí ani srdečně zasmát. Nezná prý radost ani při zábavě. Pozoruje-li mladé lidi při tanci, tváří se tito smrtelně vážně, ba skoro zarytě. Nejsou bezstarostní, chybí jim radost... Vzpomene-li na své vlastní mládí!

Dnes vidíme skutečně málo přívětivých, radostných tváří - ba je jich vidět stále méně, patrně proto, že se dnešní svět stává stále více anonymní a konečně nelidštější. A to by se mělo vytknout těm křesťanům, kteří kritizují věřící dřívější doby, přestože v dnešních kázáních sotva slyšíme o utrpení, kříži, vině a hříchu, za to ale často o společenství, lásce a štěstí.

Radost si nemůžeme objednat, štěstí si nemůžeme vynutit. Radosti můžeme jen připravit cestu, štěstí

si můžeme jen přát. Jen Bůh je skutečná a trvalá radost. Proto musíme odstranit rozhodně s cesty vše, co překáží Bohu - hřích a vinu, špatné zvyky, nesprávné smýšlení, nelásku, ale také lásku, věnovanou nesprávně věci nebo prokazovanou nesprávným způsobem. A proto je svátost pokání, tak zneužívaná a tupená, pramenem radosti. Neboť radost a štěstí mohou přebývat jen v čistém srdci - protože jen Bůh je naše skutečná radost a nejvyšší štěstí.

Co nám prozrazuje zrcadlo

Víš, jak působí tvůj obličej na ostatní? Poutavě a příjemně, odmítavě a nepřístupně či nepříjemně? Přitahuješ lidi nebo se ti vyhýbají?

Snažíš se, aby doma, v povolání a i jinde panovalo dobré ovzduší? Není tu napětí nebo roztržky? Snažíš se je urovnat nebo přiléváš "olej do ohně"?

Znáš skutky tělesného a duchovního milosrdenství? A nemůžeš-li všechny vyjmenovat, pokusíš se alespoň ten nebo onen uskutečnit?

Kdybys náhle stanul před Boží soudní stolicí (jak snadno může k to-dojít: po úrazu na ulici, po srdečním infarktu atd.), byl bys připraven nebo bys musel mít strach?

Co jsi učinil od té doby, co jsi opustil školu pro tvé další náboženské vzdělání? Není mezi ním a tvým odborným vzděláním velký rozdíl? Využiješ možnosti, které se ti skýtají, k prohloubení tvého náboženského vzdělání?

Myslíš si někdy na to, že se může hřešit i opomenutím dobrého?

"Bereš Boha vážně?" Ukazuje se to v celém tvém životě? Nemyslíš někdy na něj vůbec?

Nečekej, až budou ostatní k tobě dobří. Udělej sám začátek!

Je darování pouhý instinkt?

Jsou různé možnosti, jak si může každý z nás promyslet význam, hloubku, hodnotu i nutnost dárku, daru a darování. Známe krásné pří-

klady ze světa zvířat, ale všichni víme, že se uzvířat jedná skutečně jen o pouhý instinkt, přirozený pud, za kterým není vidět to, co člověk poznává u sebe.

Každý člověk má touhu a potřebu nemilovat jen egoisticky a sobecky, ale rozdělit se o své štěstí a lásku s jiným člověkem. Proto také není člověk schopen žít jako jedinec, ale žije ve společenství. Zvíře žije instinktivně v tlupách či párech, ale člověk poznává svým rozumem potřebu a nutnost, umožňuje svou svobodnou vůlí soužití v společnosti sobě a jiným. Člověk tedy rozumem rozhoduje, svobodnou vůlí uskutečňuje a láskou povyšuje soužití s jiným člověkem a to jak ve společnosti, tak i v rodině. Společenské soužití je udržováno láskou k bližnímu a rodinné soužití je udržováno a prohlubováno daleko větší láskou, a to láskou manželů. Je-li harmonie rozumu a svobodné vůle, a vede-li nás to k lásce, která dává soužití smysl, pak nemůžeme nikdy mluvit o pouhém uspokojení z instinktu. Instinkt je u zvířete pramenem života, ale člověk je bytost rozumná, která nejedná při darování instinktivně ani nedaruje pro uspokojení potřeby. Proto můžeme při darování u člověka mluvit o uskutečnění lásky, kterou poznáváme rozumem a připouštíme vůlí.

Láska dává každému daru hluboký smysl a jiný význam. Dáváme-li cokoliv z lásky, pak nezáleží na hodnotě. Pomáháme-li z lásky, pak nezáleží na velikosti pomoci. Rozhodující je úmysl daru a pomoci. Je-li darováno a pomáháno z lásky k bližnímu a rodinnému příslušníku, pak nabývá dar a pomoc vyšší hodnoty a vyššího významu, na kterém se podílíme i my.

Daruj své srdce!

To má větší cenu než peníze!

O MRZUTÝCH LIDECH.

=====

"Tento člověk nemůže vystát sám sebe!" Tak se říká o leckterém mrzoutovi. Nikdo jím nechce být. A přece se přihodí každému z nás, že se zlobí sám na sebe. A proč? Protože náš vlastní ideál - to, čím bychom rádi byli - je poněkud nedosažitelný. Není divu, když kriminál-

ní komisař XY ve filmu řeší všechny případy hravě, zatímco my sami si nevíme rady s našimi všedními problémy. "Čím jsem se mohl stát, a co jsem jen dosáhl!" Vše co jsme dosáhli, se nám zdá nepatrné. A chyby, kterých jsme se dopustili, se nám zdají převeliké.

Nikdo nás nemůže zbavit našich chyb. Ale neměli bychom se pokusit pohlížet na sebe v příznivějším světle? "Člověk chybí, pokud se snaží!" pravil jakýsi významný člověk. A svět nerozdává své počty podle zásluh. Tak sedíme v našem pokoji před zrcadlem. Bez řádů, protože žádné nemáme. Anebo protože náhle nemají pro nás žádného významu. Vidíme jen, že se stáváme pozvolna staršími.

Vždy nestojí na blízku člověk, který by byl ochoten říci nám několik slov uznání, pochvaly či povzbuzení. Nechce-li nikdo k vám být roztomilý, buďte to alespoň sami. Není třeba, abychom zakryli všechny svoje chyby. Ale nemůžete-li vstát sami sebe, kdo to má dělat?

Teprve, když jsme přijali sami sebe, pak budeme přijati ostatními. A budeme mít sílu, abychom snášeli druhé, kteří mají také svoje chyby a svoji tíhu na zádech, kterou často nevidíme.

Veselý člověk na nás působí blahodárně. Snaž se udělat tvému bližnímu radost!

ŠTASTNÝ ČLOVĚK

+++++

Žil chorý král, který velmi toužil po zdraví.

"Polovici bohatství dám tomu, kdo mne vyléčí", sliboval.

Sešli se moudří a slavní lékaři a radili se, jak lze pomoci chorému králi. Nikdo nevěděl. Jen jeden mudrc tvrdil, že je možno pomoci chorému králi.

"Najdete šťastného člověka, vyžádejte si jeho košili; tu ať král obleče a zdrav bude," hovořil.

Král poslal hledat po svém království šťastného člověka. Hledali, hledali - ale nenašli ani jednoho, co by se vším byl spokojen, t.j. šťasten. Kdo byl bohatý, byl chorý; kdo byl zdravý - byl zas chudý. Ten měl zlou ženu, jiný zas zlé děti - každý si na něco stěžoval.

Jednoho dne bral se královský

princ mimo chalupu a slyší: "Nadřel jsem se, chvála Bohu, za celý den dost najedl jsem se, vyspím se ... a co mi chybí?"

Princ se zaradoval, poručil dát tomu člověku za košili peněz, co žádat bude a košili odnést královi.

Přišli psalové k šťastnému člověku, chtěli košili, jenže on ji dát nemohl, neboť žádné neměl...

Drahomířina propast

ZA dávných časů, kdy kněžna Drahomíra, matka sv. Václava, žila, byli křesťané v Čechách pronásledováni. I Drahomíra jako kněžna je velmi nenáviděla a kde jen mohla, zle jim činila. Nenávist její k nim přenesla se i na syna Václava a Drahomíra sama přiměla prý Boleslava, aby Václava zavraždil. Zločin stal se ve Staré Boleslavi.

Leč Drahomíra touto vraždou nic nezmohla. Křesťanství se nezadržitelně šířilo. Dokonce i sám Boleslav stal se jeho ochráncem a podporovatelem. To kněžnu tak rozhněvalo, že zanevřela na Čechy a nechtěla v zemi déle žít. Vsedla tedy do vozu a ujížděla z Čech.

Sotvaže vyjela z hradu, roznítil se v ní hněv proti křesťanům k nepřítelství. S kletbami a rouháním opouštěla Prahu. Když jela mimo kostel sv. Matouše - kostel sv. Matouše stával naproti nynější Loreti, v místech, kde stojí teď palác Černínů, zvonili tam právě k pozdvihování. Kočí kněžnin, jenž byl dobrým křesťanem, seskočil s kozlíku a na prahu kostela klaněl se svému Bohu. Drahomíra, vidouc to, v nesmírné zlosti jala se proklínati a zlořešiti křesťanům i jejich Bohu. V tom však rozevřela se pod ní země a ona i s koňmi propadla se do bezedné propasti. Vozka její zahlédla již jen plameny a hustý dým, vycházející z černého jícnu - z propasti Drahomířiny.

Dodnes prý duch Drahomířin objíždí v ohnivém voze za bouřlivých nocí na Hradčanech; nařiká, běduje a po hodině propadává se za ohromného rachotu do země...

DISKUSE UDRŽUJE DUŠEVNÍ SVĚŽEST

Jsou lidé, kteří dokáží, že z každého hovoru, který začal zcela klidně a nevině, se stane bouřlivá debata, do které se vrhnou střemhlav, aniž by pomysleli na ztráty, které je mohou očekávat. - Existují však i jiní, - a tito jsou v převaze, - kteří se vyhnou každé hádce, kteří se stáhnou do ústraní, kteří vždy mlčí nebo jen kývají souhlasně hlavou, kteří si jen myslí svůj díl - "jen aby byl pokoj". Nelze nic namítat proti kompromisům, proti mírumilovnosti. Ale můžeme při tom také přehánět.

Mnozí lidé, na venek přívětiví a roztomilí, trpělivi a mírumilovní, podrží své názory, svoji nespokojenost, svůj zármutek pro sebe. Stále usilují o to, aby neprozradili svoje mínění, aby si to s nikým nepokazili. Deprese, žaludeční vředy a jiné neduhy jsou následky. Jiní zase nechají své nevoli volný průběh v rodině, v nejuzším kroužku přátel, řídíce se heslem: "Kdybych ani vám nemohl říci, co si myslím..." Toto chování škodí jak rodinnému životu tak i zdraví.

Neztrácejte odvalu: Cítíte-li se přezíráni nebo uráženi, řekněte to otevřeně a klidně (nezlořečte však všude, kam přijdete, aniž byste se předtím domluvili). Často se jedná o nedorozumění. - Podílejte se na diskusích! Hajte své stanovisko, cítíte-li se v právu. Ale nezuřivě nebo fanaticky, aniž byste pomysleli na to, že takovým způsobem urážíte druhého. - Nehledě k tomu, že žijeme snadněji, promluvíme-li si o tom, co nás tíží, je každá diskuse výtečný trénink pro mozek. Radost z diskuse nám pomáhá, abychom zůstali duševně čilí. Ale diskuse, ve kterých se nerespektuje mínění druhých, vedou obyčejně jen k roztržkám, které se často nedají rychle napravit.

Začátek je jistě těžký; ale i když to hned napoprvé dobře neklape, máme přece zadostiučinění, že jsme nepřenechali pole "protivníkovi" bez boje. Ale i to je konečně již malý úspěch. Nejste i vy toho mínění?

>>> <<<

Čs. lidové sdružení (sekretariát),
Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí):
úřední hodiny a půjčování knih vždy
první čtvrtěk od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v kostele na Rennwegu
Každou neděli a každý svátek v 7 h.
a v 10 hodin. - Každou třetí neděli
v 10 hodin rytmičká mše sv.

Každou třetí neděli v 16 hodin
přednáška P. Dominika s filmem na
Rennwegu 63a.

Mše sv. v kostele Na nábreží (Maria
am Gestade), Vídeň I.: každou nedě-
li a každý svátek v 8,10 h.

Mše sv. na okresech

I. a II. odbor JSM: v neděli a ve
svátek v 7,45 h. v klášterní kapli
ve Fünfhausgasse, Vídeň XV.

IV. odbor JSM: v neděli a ve svátek
v 6,50 h. u sv. Brigity, Brigitta-
platz, Vídeň XX.

VI. odbor JSM: v neděli v 8 hodin
ve Familienkirche, vchod z Wattg.,
Vídeň XVI.

X. odbor JSM: každou druhou a čtvr-
tou neděli v 9 hodin u sv. Canisia,
Vídeň IX.

Orel Vídeň

Jednota Orla II. cvičí každý čtvrtek
od 19 do 21 hodin v Blumauerg.21.

Jednota Orla X., Puchsbaumg.39a,
půjčuje knihy první středu v měsíci
od 18 do 19 hodin. Dle dohody: tel.
64 74 845.

Jednota Orla XV. cvičí každé úterý
v Zinckgasse 12 od 18 do 21 hodin.

Pořad vánočních bohoslužeb v kostele
na Rennwegu

Štědrý den, 24.12., půlnoční mše sv.
v 22 HODIN. Zpívá sbor JSM za řízení
br. J. Hrabánka.

Boží hod vánoční, 25.12., slavná
mše sv. v 10 hodin. Děti a absolven-
ti českých škol zpívají vánoční ko-
ledy. Kdo může, ať zpívá při této
mši sv.!

Svátek sv. Štěpána, 26.12., bohosluž-
by jako v neděli.

Nový rok, 1.1.1982 slavná mše sv.
v 10 hodin. Lid zpívá koledy.

Svátek Tří králů, 6.1.1982, slavná
mše sv. v 10 hodin, zpívá sbor JSM.

Milostiplné a radostné vánoce
a spokojený, šťastný nový rok
Vám všem přeji

Čs. lidové sdružení
redakce Věstníku
Jednota sv. Metoděje
duchovní správa
Orel Vídeň

Naši jubilanti

Marie Vobořilová (85)
František Bouchal (70)
Augustin Svoboda (75)

Jmenovaným a všem ostat-
ním jubilantům přeje-
me vše nejlepší!

Na věčnost nás předešli:

..... Jan Rödler (72) - Jan Vávra
(77). Věnujme jmenovaným a
všem ostatním duším v o-
čistci naše modlitby!----
Modleme se dále také za
mír ve světě!

Co se událo: IV. odbor JSM pořádal
podzimní pout a shlédli výstavu
"800 let od smrti sv. Františka
z Assisi" - odbor pořádal též Ka-
řinskou zábavu" - Orel XV. pořádal
večírek s filmem, oslavy jubilantů,
mikulášský večírek - i Čs. lidové
sdružení uctilo své jubilanti...

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowakische Volks-
vereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort: Wien. - Gemeinsame
Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt
der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. ----- PSK-Konto Nr. 7509.267.